

CLUB COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

151

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

M. NEMCENKO

GLEMRA

EDITATA DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MIHAIL NEMCENKO

GLEMRA

Versiune romînească de DOREL DORIAN şi RADU TUDOR
(după revista „VOKRUG SVETA" nr. 1 şi 2 din 1960)

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
Anul VII — Nr. 151

cpsf.info

MIHAIL P. NEMCENKO

La rugămintea redacției noastre, Mihail Nemcenko ne-a trimis această scurtă notă autobiografică:

Sînt ziarist. Trăiesc în Ural, în orașul Sverdlovsk. Acesta este orașul meu natal: aici m-am născut cu 31 de ani în urmă, tot aici am terminat școala medie, iar apoi secția de ziaristică a Universității de stat din Ural (în anul 1951). Am lucrat apoi șase ani în Kuzbass la redacția regională Kemerovsk a ziarului de tineret „Komsomoleț Kuzbassa". În 1958 m-am înapoiat la Sverdlovsk, și iată că este cel de-al treilea an de cînd lucrez în orașul natal.

Literatura fantastică mi-a plăcut din copilărie. Dar abia în 1959 mi-am încercat pentru prima oară forțele în acest gen. Această încercare a fost povestirea „Cei ce zboară spre frați" (tradusă în acest număr al Colecției, sub titlul „Glemra" — n.r.).

De atunci mi s-a mai publicat povestirea științifico-fantastică „N. M.", iar de curînd am scris, în colaborare cu soția mea, Larisa Nemcenko, alte două lucrări de anticipație: „Chemarea Pămîntului" și „Intîlnirea".

Coperta — desen: DUMITRU IONESCU

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE cpsf.info

GLEMRA

Numărul special din 8 octombrie 19... al cunoscutului săptămînal „Big Business Tribune“ [1] a oferit cititorilor săi — fără nici o ironie sau intenţie de exagerare din partea noastră *(n.a.)* — o senzaţională dezvăluire. Obişnuitul articol redacţional de pe pagina întîi fusese înlocuit de această dată printr-o relatare, gen reportaj, pe care, dacă n-ar fi în joc seriozitatea amintitei publicaţii, am fi fost tentaţi s-o considerăm drept o... povestire ştiinţifico-fantastică.

Neprevăzutul acestei relatări (vă puteţi crea o primă impresie şi după titlul ei : *„Cei care zboară spre fraţii lor ! Mistificare sau realitate ?“)*, dar mai ales gravitatea afirmaţiilor ne-au determinat să publicăm în cele ce urmează textul integral al acestei, repetăm, senzaţionale dezvăluiri. (Numele proprii şi denumirile geografice conforme cu „Big Business Tribune“.)

„«CEI CARE ZBOARĂ SPRE FRAŢII LOR»

Absolut toate scrisorile primite în ultima vreme pe adresa redacţiei noastre — «Big Business Tribune» — cuprind într-o formă sau alta aceeaşi insistentă solicitare : informaţi-ne cît mai exact asupra enigmaticelor întîmplări petrecute între 26 septembrie şi 4 octombrie în regiunea munţilor West-Life.

Autorii acestor scrisori, cunoscuţi oameni de afaceri şi reprezentanţi ai unor influente cercuri industriale-financiare, sînt pe bună dreptate neliniştiţi. Zvonurile despre o posibilă răzbunare din partea «Celor care zboară spre fraţii lor» au reuşit să provoace o nemaiîntîlnită agitaţie şi atmosferă de panică (implicit o catastrofală scădere a cursurilor

---

[1] „Big Business Tribune“ = „Tribuna marilor afaceri“ (în l. engl.).

COLECŢIA POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

acţiunilor celor mai însemnate întreprinderi; parte dintre ele, care pînă de curînd îşi făceau chiar un titlu de onoare din faptul că-şi întemeiază veniturile pe exploatarea marilor bogăţii din ţările coloniale şi dependente, dar mai ales pe exploatarea brutală a muncitorilor de culoare, au ajuns azi, se pare, pînă în pragul falimentului).

Nu vrem să ascundem totodată nici faptul că multe personalităţi ale aceloraşi cercuri industriale au fost puse în situaţia de a se decide dacă e sau nu cazul să adere în mod oficial la Asociaţia «Adevăraţii prieteni ai indienilor». (Conform statutului, fiecare nou membru al acestei asociaţii — creată şi ea tot în ultima săptămînă — trebuie să depună o sumă destul de însemnată în «fondul special pentru ajutorarea fraţilor cu pielea roşie».) În declaraţia pentru presă a preşedintelui «Adevăraţilor prieteni», mister Knockfeller, se afirmă că aceste fonduri ar fi necesare pentru ca «în timpul cel mai scurt să se desfăşoare o activitate energică de binefacere în rezervaţiile de indieni» şi, în acelaşi timp, pentru a se încerca «garantarea securităţii personale a membrilor asociaţiei» în cazul unei eventuale «răzbunări».

Între timp, panica continuă să se intensifice. Pînă în prezent s-au înregistrat, de altfel, circa 100 de cazuri în care persoane cunoscute altădată pentru seriozitatea lor în domeniul afacerilor şi-au administrat «pigmentul salvator». (Dintre aceştia, cea mai mare parte n-au pierdut prilejul de a deveni simultan şi membri ai «Asociaţiei pentru problemele indienilor».) După cum declară diferiţi martori oculari, preparatul original produs de «Chemical Company» acţionează fără greş, iar pielea celor inoculaţi capătă într-o perioadă relativ scurtă apreciabile nuanţe roşii-cafenii.

Interpretările contradictorii pe care le dau gazetele şi agenţiile telegrafice evenimentelor petrecute în ziua de 26 septembrie în Nixing şi Ikedorado nu fac decît să intensifice confuzia generală. În ceea ce ne priveşte vom încerca să relatăm cît mai obiectiv cele întîmplate, ferindu-ne de orice fel de presupuneri hazardate şi comentarii.

Primul om care i-a văzut pe misterioşii necunoscuţi, după cum au anunţat la timpul respectiv toate ziarele, a fost Tom Pammican, un indian în vîrstă de 49 de ani. Precizăm că acest Tom Pammican, deşi părăsise rezervaţia încă de la vîrsta de 14 ani, îşi mai amintea îndeajuns de bine limba şi obiceiurile tribului său, ceea ce explică de altfel... Dar să nu anticipăm!

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

După cum afirmă Mister Pammican, în dimineaţa zilei de 26 septembrie, domnia sa se afla în munţi — la aproximativ 15 mile nord de micul sat Pockville —, unde, după aceleaşi afirmaţii ale domniei sale, plecase pentru a culege diferite plante medicinale.

Cu vreo şase luni înaintea evenimentelor amintite, Tom Pammican fusese concediat din postul de spălător de autobuze al garajului Companiei turistice «West-Life» ca urmare a instalării unui spălător electric automat. Or, cei cîţiva cenţi pe care reuşea să-i obţină pe ierburi şi rădăcini de la farmacia orăşelului din apropiere, Findail, adăugaţi la porţia gratuită de mămăligă preparată în fiecare sîmbătă pentru şomerii din acelaşi orăşel de membrele organizaţiei locale a «Armatei salvării» îi asigurau oarecum domniei sale un minimum de existenţă.

Aşadar, în dimineaţa zilei de 26 septembrie, după ce înnoptase într-o colibă vînătorească părăsită, Tom Pammican începu să urce coasta muntelui. Soarele încă nu răsărise, iar în desişul pădurii domnea o linişte desăvîrşită.

Pădurile şi munţii din nord-vestul Nixingului sînt vestite, de altfel, ca fiind locurile cele mai liniştite din ţară. Diferitele aşezări muncitoreşti cît şi satele, destul de rare în această regiune, au fost aproape în întregime părăsite o dată cu închiderea — în timpul depresiunii economice din anul trecut — a celor douăsprezece exploatări miniere. Şi dacă în timpul verii aceste locuri continuă să mai atragă un număr relativ mare de turişti, o dată cu sfîrşitul lunii septembrie, cînd sezonul turistic se încheie, cu greu mai poate fi întîlnit pe toată această întindere un suflet de om. Cu atît mai mare a fost şi surpriza lui Tom Pammican atunci cînd, croindu-şi drum prin desişul pădurii, la o oră îndeajuns de matinală, auzi răzbătînd printre copacii din faţa sa voci omeneşti cu totul şi cu totul neobişnuite.

Tom susţine că în acel moment nu-i fusese frică şi că, dimpotrivă, încercase chiar o anumită curiozitate faţă de aceşti bănuiţi întîrziaţi vizitatori. Pe neaşteptate însă, vocile încetară şi numai zgomotul crengilor călcate în picioare îi vesteau continua apropiere a aceloraşi oameni. Şi, într-adevăr, din semiîntunericul pădurii apărură peste cîteva clipe două siluete atît de stranii încît Tom Pammican abia se stăpîni să nu strige: în faţa lui se aflau doi necunoscuţi de proporţii cu totul neobişnuite şi care semănau oarecum cu vechii vînători indieni.

COLECŢIA STIINTIFICO-FANTASTICE cpsf.info

Cu tot şocul primit, Mister Tom Pammican a reuşit să rețină unele amănunte privind îmbrăcămintea acestor oameni. Purtau un fel de şorț pătrat din piele întreagă de animal, iar pe umăr un arc şi săgeți de felul celor pe care le foloseau probabil strămoşii noştri. Picioarele musculoase le erau încălțate în mocasini. De sub coroana de pene frumos colorate li se răspîndea pe umeri părul neobişnuit de lung pentru nişte bărbați.

În ceea ce priveşte figurile acestor oameni, după cum se ştie, Mister Pammican n-a putut relata nimic precis în afară de faptul că «erau exact ca ale indienilor, avînd totuşi ceva straniu».

Privindu-i mai atent pe cei doi necunoscuți, Pammican îşi aminti că în anii copilăriei mai văzuse unele veşminte asemănătoare în tabăra bătrînului şef al tribului în care se născuse. Tom însă ştia, desigur, că de multă vreme indienii nu mai poartă această îmbrăcăminte. Ce să-i fi făcut deci pe aceşti excentrici să se îmbrace cu haine atît de nepotrivite? Şi mai ales cine sînt şi ce-ar fi putut să caute la sfîrşitul lunii septembrie în aceste păduri aproape nelocuite? Toate acestea trecură într-o singură clipă prin mintea lui Tom în timp ce-i privea pe cei doi necunoscuți, care se opriseră la numai cîțiva paşi de el.

«Nişte flăcăi de la oraş» — hotărî el în cele din urmă. «S-au gătit astfel pentru ca să sperie pe cineva». Această idee i-a fost oarecum întărită şi de faptul că îmbrăcămintea nu le era pe măsură şi că vizibil, purtînd-o, nu se prea simțeau în largul lor. În plus, toate veşmintele aveau o înfățişare atît de nouă, încît păreau să fi fost foarte recent confecționate. Pammican tocmai se pregătea să-şi bată joc de cei doi, intenționînd să le arate astfel că le-a fost ghicită «mascarada», cînd, pentru prima oară, surprinse expresia ochilor lor. Cei doi necunoscuți îl priveau cu un aer atît de sincer şi de fericit, dar în acelaşi timp mirat şi curios, de parcă tocmai pe el, pe Tom Pammican, l-ar fi căutat.

Din declarațiile lui Mister Pammican rezultă că necunoscuții au arătat un neobişnuit interes pentru pantalonii lui, făcuți dintr-o salopetă învechită, pentru scurta sa albastră, mai mult decît decolorată, şi pentru bocancii săi de lucru, nu tocmai noi şi nu tocmai pe măsură. De asemenea, necunoscuții se arătau deosebit de interesați de sacul pe care-l purta în spinare, plin pe jumătate cu rădăcini şi ierburi, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată ceva asemănător.

cpsf.info

Necunoscuţii schimbară cîteva cuvinte între ei, apoi, ca pentru a-l convinge de intenţiile lor prieteneşti, îşi scoaseră coroanele cu pene şi aruncară la pămînt arcurile şi tolbele cu săgeţi. Apoi unul dintre ei, gesticulînd agitat, încercă să-i vorbească.

Ascultîndu-l, Tom Pammican începu să prindă din toată această vorbire agitată, repezită unele sunete ce-i păreau cunoscute. Cînd încercă să le răspundă în limba sa natală, necunoscuţii se însufleţiră ; pesemne că şi ei sesizaseră unele asemănări. Cu toate acestea, pentru Pammican a fost clar că n-a reuşit să se facă înţeles. Pammican le mai puse cîteva întrebări în englezeşte, dar rezultatul a fost acelaşi. Privirile necunoscuţilor exprimau o totală nedumerire.

Derutat, Mister Pammican observă în acel moment în mîna unuia dintre necunoscuţi o cutioară neagră pe care acesta o dirija spre el. Acest fapt îndreptă dintr-o dată gîndurile lui Tom în cu totul altă direcţie.

Un obiect negru îndreptat asupra unui om nu poate fi altceva — în limitele celui mai simplu raţionament — decît un aparat de fotografiat. Or, oameni care se plimbă prin munţi, înarmaţi cu un aparat de fotografiat şi care nu înţeleg limba engleză nu pot fi altceva decît nişte turişti dintr-o ţară oarecare, îndepărtată, rătăciţi întîmplător prin acele meleaguri. În acest caz, hainele lor ciudate erau cu totul de înţeles : Pammican ştia doar că turiştii sînt oameni ahtiaţi după tot felul de rarităţi şi «suvenire». De aceea, fără să mai stea mult pe gînduri, el încercă să le explice că-i un bun cunoscător al regiunii şi că în calitate de călăuză le-ar putea arăta cele mai pitoreşti locuri în schimbul unei retribuţii îndeajuns de modeste...

După ce se sfătuiră între ei, cel ce părea mai în vîrstă dintre necunoscuţi scoase de sub pelerină un obiect mic de o formă neobişnuită. După descrierea făcută de Mister Pammican, acest obiect părea un obişnuit cerc metalic, puţin ovalizat, cu un dispozitiv de strîngere ca al centurilor şi cu o plăcuţă albă, ca o oglindă, chiar în dreptul dispozitivului. Tom apucă să observe că pe partea interioară a acestui cerc mai erau prinse şi alte plăcuţe, suprafeţe mici, rotunde, dintr-un metal albăstrui, strălucitor. De la plăcuţa centrală, exterioară, plecau o serie de fire negre, subţiri care se uneau ca într-un mănunchi într-un receptor cafeniu. Necunoscutul îşi petrecu cercul în jurul capului astfel încît partea centrală să-i înconjoare fruntea, plăcuţa albă să fie în dreptul

COLECŢIA POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

cefei, iar receptorul — rămînîndu-i mereu în față, pe piept — să-l poată manipula cît mai ușor.

În timpul acesta, cel de-al doilea necunoscut scoase de sub pelerina sa încă un cerc pe care, zîmbind încurajator, îl oferi lui Tom ; Pammican nu înțelegea de loc ce doresc de la el, dar înfățișarea lor exprima atîta amabilitate și bunăvoință încît el nu se împotrivi atunci cînd necunoscuții îi petrecură și lui în jurul capului cel de-al doilea cerc. Așezîndu-se apoi pe iarbă, necunoscuții îl invitară pe Tom să-i imite.

Tot ce s-a întîmplat după aceea Tom Pammican își amintește ca prin vis. Începu să amețească și să simtă o înțepenire stranie în tot corpul, iar la ceafă în mod special o durere ascuțită, neplăcută. Apoi în fața ochilor începură să-i apară cele mai neașteptate imagini :

...Un corp mare, luminos, avînd o formă asemănătoare cu a unui pește enorm, se avînta impetuos prin beznă spre o sferă îndepărtată. Imaginea întîrzie însă numai o clipă... În locul ei, pe același ecran iluzoriu întrevăzu apoi cîțiva oameni înalți, foarte apropiați ca înfățișare de necunoscuții pe care îi întîlnise. Acești oameni se aflau într-o cameră spațioasă, inundată de lumină, cu un plafon de formă ovală, și priveau spre un perete acoperit cu o serie de imagini de neînțeles.

În acel moment se auzi un cuvînt : un cuvînt necunoscut, străin. Totodată Pammican simți că aceste sunete și aceste imagini stranii luau naștere undeva în el însuși, în adîncul ființei sale. Senzația era atît de neobișnuită încît amorțeala îl părăsi dintr-o dată, iar Pammican încercă pentru prima oară, probabil tot inconștient, o anumită senzație de teamă.

Tom sări în picioare, își smulse cercul de pe frunte și o luă la fugă. Necunoscuții strigară ceva în urma lui, rugîndu-l probabil să se oprească, dar Pammican era atît de speriat încît nici nu îndrăzni să mai privească în urmă. Agățîndu-și hainele de tufișuri, el continuă să alerge pînă cînd căzu istovit în iarbă. Abia trăgîndu-și răsuflarea, convingîndu-se că nu-l urmărește nimeni, el porni în cele din urmă spre Pockville, unde ajunse abia pe la amiază și, firește, începu să povestească fiecărui om întîlnit neobișnuita sa aventură.

După cum se știe, povestirea lui Pammican a fost întîmpinată în sat cu zîmbete pe jumătate binevoitoare, pe jumătate ironice. Doar Mister Smock, agentul comercial al

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

unei firme producătoare de frigidere şi de maşini de spălat care tocmai se afla la Pockville, aprecie povestirea «născocită» de Tom ca fiind destul de nostimă. Şi întrucît Mister Smock era unul dintre principalii furnizori de noutăţi ai gazetei locale «Findail Times», înapoindu-se în oraş, el povesti cele auzite redactorului acestui onorabil organ de presă, Mister Johns. Ducînd o teribilă lipsă de material pentru numărul din ziua aceea al ziarului, noutăţile aduse din Pockville fură imediat date la cules. Datorită acestui concurs de împrejurări, în dimineaţa zilei următoare, 27 septembrie, cei peste 300 de abonaţi ai lui «Findail Times» aflară cu lux de amănunte toate cele întîmplate lui Mister Pammican cu o zi înainte, în regiunea munţilor West-Life. Relatarea fu publicată aproape în întregime, redactorul permiţîndu-şi doar să omită concluzia cu totul naivă şi nejustificată la care ajunsese Mister Pammican, şi anume că fiinţele pe care le întîlnise n-ar fi fost altceva... decît nişte reprezentanţi ai diavolului.

Nu ştim dacă această istorisire i-a amuzat sau nu pe cititorii lui «Findail Times», dar, în orice caz, după ce au citit-o, nici unul dintre ei nu a manifestat vreun interes deosebit pentru personalitatea indianului sau pentru vreo deplasare mai mult sau mai puţin turistică în amintita regiune. Iată de ce şi Mister Johns a fost atît de surprins cînd, în jurul orei 12 a aceleiaşi zile, un gentleman mai în vîrstă, străin de oraş intră gîfîind în redacţie şi, fără nici un fel de introducere, rugă să i se comunice dacă Tom Pammican există cu adevărat şi dacă relatarea într-adevăr îi aparţine. Primind un răspuns afirmativ, gentlemanul, omiţînd pînă la sfîrşit să se prezinte sau să-şi scoată pălăria, părăsi redacţia.

Dar din nou am anticipat.

Istorisirea lui Tom Pammican cît şi misterioasa dispariţie a profesorului Mallady — după cum cititorii noştri au fost de-acum informaţi — au căpătat o anumită importanţă şi au ajuns să ocupe pagina întîi a tuturor ziarelor abia după două zile de la incidentul din statul Ikedorado. Spre deosebire de declaraţiile confuze ale lui Tom Pammican, documentul în care sînt descrise evenimentele petrecute în Ikedorado se caracterizează prin exactitate şi laconism. Este vorba, după cum se ştie, de raportul sergentului de poliţie Bobson.

Sergentul de poliţie Bobson îşi începe raportul relatînd că în dimineaţa zilei de 26 septembrie, făcîndu-şi tura pe

COLECŢIA POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

şosea la o distanţă de aproximativ 19 mile spre apus de capitala statului Ikedorado, a observat pe partea stîngă a autostrăzii doi bărbaţi neobişnuit de înalţi care i-au atras atenţia încă din primul moment.

Mai exact sergentului i se păru curios faptul că aceşti oameni erau mai curînd dezbrăcaţi sau poate chiar neîmbrăcaţi, cu toate că dimineaţa respectivă era îndeajuns de răcoroasă. Apropiindu-se de ei, îşi dădu seama că cei doi reuşiseră să-l inducă în eroare, purtînd totuşi nişte haine dintr-un material transparent, care semăna oarecum cu celofanul. Sergentul a fost de asemenea surprins de musculatura neobişnuită a necunoscuţilor, precum şi de capacitatea lor toracică neîntîlnit de mare. Nuanţa roşiatic-cafenie a pielii lor, ca şi părul negru, foarte lung şi lucios îl convingeau o dată în plus că aceşti oameni erau în mod ostentativ «de culoare».

Imperturbabili, necunoscuţii priveau şoseaua, pe care la această oră matinală se scurgea deja în ambele sensuri un curent masiv de maşini. Soarele încă nu apăruse de după munţi, iar panourile înalte cu reclame, înşirate de-a lungul drumului, se aprindeau mereu, strălucind cu lumina lor de neon. La început, sergentul crezu că băieţii vor să oprească vreo maşină pentru a-i transporta undeva, dar, urmărindu-i atent, îşi dădu seama că se înşelase.

Sergentul Bobson era, ca să ne exprimăm astfel, din ce în ce mai nedumerit: cînd pe drumurile ţării acoperite cu miros de benzină trec în fiecare moment 56 milioane de automobile, care trimit anual pe lumea cealaltă între 35.000 şi 40.000 de cetăţeni, se găsesc deodată doi caraghioşi cărora spectacolul goanei automobilelor le provoacă o stare care seamănă cu uimirea... Desigur că aşa ceva nu se putea să nu i se pară cel puţin suspect. Cînd pe deasupra aceşti indivizi sînt îmbrăcaţi şi în nişte haine transparente, ridicole, de o croială încă nemaiîntîlnită, cu pantaloni strălucitori şi cînd îi mai vezi purtînd în spate nişte raniţe prelungi ca nişte păstăi, trebuie să fiţi de acord că asemenea exemplare nu puteau să nu provoace un oarecare interes profesional sergentului Bobson. Este deci evident că în această situaţie hotărîrea luată de reprezentantul poliţiei de a-i urmări pe cei doi necunoscuţi poate să pară oarecum logică celor familiarizaţi cu procedeele şi metodele de lucru ale poliţiei din Ikedorado.

În sfîrşit, cînd sergentul observă că necunoscuţii ţineau în mînă şi un fel de obiecte mici şi negre pe care la fiecare

cpsf.info

pas le îndreptau spre automobilele în plină viteză, neliniştea lui crescu şi mai mult. Spre deosebire de Tom Pammican, Bobson îşi dădu imediat seama că aceste obiecte nu erau aparate de fotografiat. Sergentul se convinse definitiv de acest lucru cînd, în cele din urmă, necunoscuţii se întoarseră spre el şi, zîmbindu-i amabil, puseră din nou în funcţiune cutioarele lor negre. Privindu-l cu interes pe Bobson, îi spuseră ceva într-o limbă necunoscută. Lui Bobson îi displăcu profund familiarismul acestor băieţi de culoare. Iar cînd aceştia îi întinseră acelaşi cerc dubios îi respinse destul de nedelicat, ducînd chiar mîna la revolver şi dîndu-le să înţeleagă că nu are de loc chef de glumă. Dar se pare că această atitudine a lui Bobson nu reuşi să producă impresia dorită.

Din acest moment, sergentul Bobson începu să se gîndească foarte serios dacă nu cumva este cazul să-i reţină pe aceşti tipi suspecţi pentru a lămuri identitatea lor şi pentru a spori, fireşte, prestigiul poliţiei statului Ikedorado.

În acelaşi timp, necunoscuţii îşi dădură şi ei seama că sergentul nu-i cel mai potrivit om pentru o conversaţie amicală, ceea ce îi şi determină probabil să pornească liniştiţi pe şosea, întorcîndu-se doar din cînd în cînd spre Bobson, care de la oarecare distanţă continua să-i «supravegheze». Ca şi pînă acum, nu se vedeau pietoni, iar sutele de oameni din maşinile ce alergau pe autostradă nu dădeau nici o atenţie celor doi necunoscuţi şi urmăritorului lor.

După ce mai străbătură încă vreo 200 de metri, la o cotitură a şoselei, necunoscuţii văzură un bufet. Enigmaticele cutiuţe negre intrară din nou în acţiune. Şoferul Smith, care tocmai ieşea din bufet, declară mai tîrziu la interogatoriu că doi indivizi, avînd o înfăţişare stranie, stăteau parcă lipiţi de vitrină şi-l priveau cu mirare pe tînărul ospătar negru care ştergea mesele. Şoferul ar fi dorit să afle de unde apăruseră aceşti străini, dar, din păcate, nu avea timp de discuţie.

Bufetul era pustiu. Dintr-o obişnuinţă profesională, Jim Parkins, ospătarul cu pielea neagră, zîmbi celor doi necunoscuţi şi, printr-un gest respectuos, îi invită să intre. Invitaţia i-a bucurat în mod vădit pe necunoscuţi. În momentul următor, ei se aflau deja în pragul uşii bufetului. Costumele lor neobişnuite îl cam zăpăciră pe Jim; cu toate acestea, aşa cum se cuvine unui ospătar conştiincios, pe faţa lui nu se observă nici o reacţie. Cu amabilitate şi parcă scuzîndu-se pentru impoliteţe, îi conduse pe necunoscuţi în cel

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

mai îndepărtat colţ al bufetului la una dintre măsuţele rezervate clienţilor «de culoare».

Spre marea mirare a ospătarului, necunoscuţii răsuceau însă meniul în mînă, arătîndu-se complet nelămuriţi asupra utilităţii lui. Convingîndu-se că nu înţeleg nici o vorbă englezească, Jim se hotărî să renunţe la etichetă şi le servi o masă după propria sa alegere: două biftecuri, sandvişuri şi cafea în ceşcuţe mici. Sergentul Bobson, instalat la o masă vecină, observa în tăcere tot ceea ce se petrecea.

Necunoscuţii continuau să se comporte deosebit de curios. Timp de vreo două minute vorbiră între ei, examinînd oarecum amuzaţi conţinutul farfuriilor. Negrul susţine că unul dintre ei ar fi apăsat pe un inel mic de la degetul arătător şi ar fi picurat ceva în mîncarea ce tocmai le fusese servită. Imediat, biftecurile şi sandvişurile s-au colorat într-un albastru aprins şi, abia după aceea, necunoscuţii le-au mîncat cu o poftă deosebită. Cu aceeaşi plăcere au băut apoi şi cafeaua, pe care au colorat-o, de asemenea, în albastru. După ce au terminat de mîncat, cei doi uriaşi s-au ridicat de la masă şi, exprimîndu-şi în fel şi chip recunoştinţa şi prietenia faţă de Jim, încercară să-i pună pe frunte acel cerc despre care am mai amintit.

Bineînţeles, ospătarul refuză categoric această neobişnuită «încoronare» a meritelor sale şi arătă necunoscuţilor pe degete că trebuie să plătească pentru consumaţie 1 dolar şi 14 cenţi. Jim se lovi chiar cu palma peste buzunar şi scoase chiar un dolar, încercînd astfel să le explice că bufetul lor e încă departe de a avea un caracter filantropic.

Totul fu însă în zadar. Se părea că cei doi se străduiesc să priceapă ce li se cere, că au multă bunăvoinţă, dar că nu reuşesc să înţeleagă nimic. Mister White, proprietarul bufetului, care fusese chemat de Jim în ajutor, înclină să creadă că această neînţelegere este intenţionată şi chiar jignitoare... «Cum îşi pot permite doi străini pe teritoriul statului Ikedorado să nu ştie ce înseamnă un dolar?» În cele din urmă, unul dintre necunoscuţi păru că înţelege ceva. Într-adevăr, el ajunsese probabil la concluzia că sînt rugaţi să lase ceva ca amintire celor de la bufet; de aceea scoase din cingătoarea sa lată o plăcuţă mică, ovală şi o oferi negrului.

Locuitorii din Ikedorado cunosc la ora actuală descrierea amănunţită şi chiar fotografiile acestei plăcuţe mate, subţiri, dintr-o masă plastică necunoscută şi care a provocat atîtea discuţii în cercurile ştiinţifice. Experienţele făcute ulterior au arătat că este suficient să freci puţin plăcuţa cu

ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

degetul pentru ca de jur împrejur, pe o rază de aproape o sută de picioare, să se producă o lumină argintie, uniformă. Cauza acestui fenomon enigmatic nu a fost încă descoperită, deşi au fost emise cîteva ipoteze interesante în această problemă.

În acel moment însă, Mister White nu întrevăzu în această plăcuţă decît o vădită bătaie de joc. Întorcîndu-se spre sergent, el îl rugă să cheme pe aceşti oameni la ordine. Sergentul Bobson se ridică hotărît de la masă, îşi puse pe cap şapca lui neagră. care-i dădea un aspect mai oficial, şi ceru autoritar necunoscuţilor să achite imediat consumaţia. Văzînd însă că cererea lui nu este respectată le arătă uşa invitîndu-i, nu tocmai elegant, să părăsească bufetul şi să-l urmeze. Spre uimirea lui Bobson, cei doi uriaşi îl urmară fără nici un fel de împotrivire, bănuind probabil că invitaţia lui Bobson înseamnă de fapt începutul contactului pe care îl urmăreau. Mister White şi negrul ieşiră şi ei din local.

Sergentul avusese intenţia să oprească o maşină pentru a-i transporta pe arestaţi la secţia de poliţie. Observînd însă că cei doi refractari la ordinea publică continuă să-şi îndrepte în linişte cutioarele lor negre către obiectele înconjurătoare, Bobson se întărîtă şi mai mult. «Asta miroase a activitate subversivă» — gîndi el şi le ceru printr-un gest categoric dubioasele maşinării. După unele ezitări, necunoscuţii i le înmînară. Cînd însă, spre surpriza lor, constatară că Bobson rechiziţionează cutiuţele, necunoscuţii începură să se agite şi să-l roage în fel şi chip să le fie înapoiate. Unul dintre necunoscuţi îl atinse chiar pe sergent pe umăr. Bobson hotărî că acesta-i momentul culminant şi că trebuie să acţioneze fără a mai pierde nici o secundă. Este adevărat că-l neliniştea într-o oarecare măsură faptul că fiecare dintre cei doi necunoscuţi era mai înalt decît el cu aproape două capete şi că păreau mult mai puternici. Dar, avînd în vedere că se afla doar la cîţiva paşi de şosea, Bobson conta că aceştia nu vor îndrăzni să se apere.

Nu avem intenţia să facem aici nici o apreciere asupra justeţei acţiunilor sergentului Bobson. Este însă probabil că el s-ar fi purtat cu totul altfel — şi în orice caz mai prudent — dacă ar fi ştiut cu cine are de-a face. În situaţia dată însă, Bobson socotea ca fiind de datoria lui să-i reţină pe necunoscuţi cu orice preţ. Planul său se baza pe constatarea că cei doi uriaşi sesizează destul de încet noile situaţii. Bobson se întoarse deci către unul dintre necunoscuţi

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

şi-i oferi brusc cutioarele negre. Întinse apoi imediat mîinile cu palmele în jos, dînd de înţeles că-i cere şi necunoscutului să facă acelaşi lucru. Uriaşul, nedumerit, se conformă şi întinse sergentului mîinile. Dar, înainte de a înţelege ceva, cătuşele, mînuite cu repeziciune de experimentatul Bobson, îl mobilizară. Încurajat de succes, sergentul sări într-o parte şi, scoţînd pistolul, îl îndreptă spre cel de-al doilea necunoscut. Acesta însă, ignorînd parcă pericolul, se aruncă spre tovarăşul său, îi smulse într-o singură clipă cătuşele şi, strigînd ceva îndeajuns de răstit, i le aruncă lui Bobson în faţă. Acesta răspunse cu o împuşcătură. Altceva sergentul nu-şi mai aminteşte.

După cum se ştie, detaşamentul de poliţişti care a sosit la faţa locului la nouă minute şi jumătate după cele întîmplate l-a găsit pe sergentul Bobson zăcînd la pămînt fără nici un semn de viaţă. Examenul medical a stabilit însă că se află doar într-o stare de paralizie. Pulsul şi respiraţia nu i se mai simţeau aproape de loc, ca într-o letargie totală. Pe corpul său nu se puteau observa nici o urmă de violenţă şi nici o rană.

Proprietarul localului şi ospătarul negru, îndeajuns de speriaţi, n-au putut spune decît foarte puţine lucruri despre cele întîmplate, deoarece se aflau la o distanţă destul de mare de locul în care se petrecuse ciocnirea dintre Bobson şi cei doi necunoscuţi.

Din cele relatate totuşi de ei reiese că sergentul se prăbuşise într-o singură clipă şi că nu văzuseră nici un fel de armă în mîinile necunoscuţilor. În acelaşi moment însă, amîndoi — atît Mister White cît şi negrul — simţiseră un fel de înţepături dureroase de-a lungul şirei spinării. Probabil că unda acelei forţe necunoscute care-l doborîse pe sergent ajunsese şi pînă la ei. Mai reuşiră totuşi să observe cum, deschizîndu-se singure, raniţele acelea lunguieţe pe care necunoscuţii le purtau în spate au lăsat să iasă spre exterior un fel de pîlnii curbe, strălucitoare. În momentul următor, cei doi necunoscuţi se înălţară în aer şi se pierdură apoi dincolo de lanţul de munţi care străjuieşte şoseaua dinspre nord.

Doar patru dintre toţi călătorii şi şoferii care trecuseră în acel moment pe şosea au confirmat ulterior că au văzut într-adevăr doi oameni care zburau într-un mod cu totul curios. Toţi ceilalţi, preocupaţi probabil de conducerea automobilelor sau absorbiţi de gînduri, nu observară nimic. Cer-

ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE cpsf.info

cetările energice întreprinse imediat în toată regiunea — deşi au fost mobilizate în acest scop întreaga poliţie şi cîteva escadrile de elicoptere — nu au dus, după cum se ştie, la nici un rezultat. Spre sfîrşitul zilei, unul dintre elicoptere a deschis doar o dată focul asupra a două fiinţe dubioase care zburau spre nord, fără a se putea totuşi stabili dacă aceste fiinţe au fost oameni sau pur şi simplu două păsări de o mărime neobişnuită.

În seara zilei de 27 septembrie, după 34 de ore de la cele petrecute pe şosea, sergentul Bobson, care se afla internat în spital, deschise ochii şi cu o voce slabă începu să-şi dicteze raportul. Relatările sale n-au putut însă uşura cu nimic cercetările întreprinse. Totuşi o zi mai tîrziu, cînd s-a dat publicităţii raportul sergentului Bobson, locuitorii din Pockville au remarcat legătura evidentă dintre evenimentele din Ikedorado şi întîmplările neobişnuite povestite de Tom Pammican. Era neîndoielnic că vînătorii indieni menţionaţi de Pammican şi fugarii zburători erau unii şi aceiaşi. Imediat au fost organizate cercetări la fel de minuţioase şi în regiunea Nixing — West-Life. Timpul preţios fusese însă pierdut.

Declaraţiile lui Tom Pammican au fost, fireşte, reluate de toate ziarele, dar nici acest lucru n-a mai putut duce la vreun rezultat. Saltul extraordinar dintr-un stat într-altul al celor doi necunoscuţi, ca şi schimbarea îmbrăcămintei lor păreau deosebit de misterioase. În mai puţin de o oră, ei zburaseră peste trei sute de mile de la nord spre sud, reuşind să facă acest lucru fără să fie cîtuşi de puţin observaţi.

Emoţia şi curiozitatea populaţiei creşteau cu fiecare zi. Şi nu ni se pare de loc surprinzător faptul că într-o asemenea conjunctură a putut trece oarecum neobservată de presă şi de marele public dispariţia profesorului Mallady. De altfel, chiar dacă situaţia ar fi fost ceva mai normală, o asemenea dispariţie ar fi putut trece neobservată de reporteri, deoarece Robert W. Mallady nu era nici milionar, nici actor de cinema şi nici măcar savant atomist. El nu era decît un profesor modest, cunoscut doar cîtorva zeci de studenţi de la filologie şi unui grup de lingvişti care se ocupau, ca şi el, de o problemă atît de puţin interesantă ca studiul limbilor indiene.

Curînd însă, o întîmplare la fel de neobişnuită a trezit un larg interes pentru personalitatea modestă a bătrînului lingvist. În dimineaţa zilei de 4 octombrie, pe malul unui

ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

mic lac din Nixing a fost găsit un termos în care se afla o scrisoare a celui dispărut adresată prietenului şi colegului său, doctorul Jo McHill, de la Muzeul indian din New Town.

Din nefericire, scrisoarea era puţin deteriorată din cauza apei care pătrunsese în termos. De aceea, ne vedem şi noi nevoiţi să publicăm oarecum ciuntit textul acestei scrisori:

Dragul meu Jo,

Dacă această scrisoare va ajunge în cele din urmă în mîinile tale, să nu te miri că ţi-a fost expediată printr-un procedeu şi într-un ambalaj atît de neobişnuit. Aceasta se datoreşte faptului că amicul tău se află acum destul de departe de orice cutie poştală şi că, urmînd să-şi ia zborul spre un astru ceresc peste numai trei ore şi jumătate, nu dispune de timpul necesar pentru a-ţi expedia în mod normal această scrisoare. Din păcate, nu s-a hotărît încă dacă întoarcerea pe Pămînt va mai avea loc sau nu. Eu personal cred că «cei care zboară spre fraţii lor» se vor mai întoarce, dar desigur că nu pot garanta că aşa va fi... (sfîrşitul acestei fraze — ca-n toate cazurile, de altfel, cînd vom mai apela la suspensii — este şters de apă şi deci indescifrabil).

Linişteşte-te, bătrîne... Pe cuvîntul meu, crede-mă, prietenul tău Rob nu şi-a ieşit încă complet din minţi. Înarmează-te deci cu răbdare şi încearcă să mă înţelegi.

Dragul meu, este adevărat că viaţa capătă cîteodată întorsături cam ciudate. Şi, ca să fiu sincer, n-aş fi avut nici o şansă de a deveni un personaj activ al acestei întîmplări fantastice dacă în urmă cu vreo treizeci de ani doi studenţi de la filologie, Jo McHill şi Rob Mallady, nu şi-ar fi băgat în cap că vocaţia lor este lingvistica, şi nu lingvistica în general, ci studiul limbilor vorbite de băştinaşii acestei ţări.

Îţi aminteşti ce ne-a spus atunci bătrînul Davis, decanul facultăţii? «Romantism naiv, băieţi! Înţeleg că vă atrag limbile indiene, acest aşa-zis drum nebătătorit al lingvisticii. Dar trebuie să înţelegeţi că în acest domeniu au rămas atît de multe pete întunecate tocmai pentru că s-au găsit prea puţini amatori care să accepte să se înfunde în dialectele acestor triburi pe cale de pieire... Sau poate aveţi de gînd ca, în afară de limbă, să vă ocupaţi şi de istoria lor şi să arătaţi lumii cum dintr-un milion de oameni voinici şi mîndri care

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

trăiau în păduri şi preerii au rămas abia 400.000 de zdrenţăroşi, lipsiţi de drepturi şi înghesuiţi în rezervaţii? În acest caz, vînătăile vă sînt asigurate...»

Pînă acum s-a dovedit că bătrînul avusese dreptate, deşi am fost întotdeauna îndeajuns de prudenţi cînd am luat apărarea pieilor roşii. Dar, între noi fie vorba, nu pot să nu mă bucur chiar şi acum, cînd mă pregătesc să părăsesc bătrîna noastră planetă, că în multe sate de indieni oamenii l-au primit pe Robert Mallady ca pe un prieten al lor atunci cînd acesta încerca să studieze la faţa locului tradiţiile lor şi să alcătuiască dicţionare ale limbii pe care...

Dar să revenim la chestiunea noastră. Toată povestea a început de la o neînsemnată notiţă dintr-un ziar local, «Findail Times», care mi-a căzut întîmplător în mînă într-o dimineaţă după micul dejun. Sosisem în acest somnolent Findail pentru a termina de scris «Studiul asupra unor dialecte aproape uitate». Şi cu siguranţă că niciodată nu m-aş fi ocupat serios de această istorie neverosimilă — comunicată de un oarecare Pammican — dacă noi doi n-am fi luat parte acum peste douăzeci de ani la interminabila discuţie asupra clasificării limbilor indiene... (de data aceasta se pare că apa a făcut neinteligibil un întreg paragraf. Să continuăm totuşi).

...eram convins că această clasificare greoaie şi încurcată este pur şi simplu rezultatul insuficientei cunoaşteri a limbilor care făceau obiectul studiului. Familiile lingvistice sînt mult mai puţin numeroase decît consideră Hant şi adepţii săi. Noi doar am arătat înrudirea multora...

...nici străvechii olari din «Marele pueblo» şi nici vînătorii de bizoni din preeriile fără sfîrşit n-au lăsat nici un fel de documente scrise. Înaintaşii noştri albi, care au înghesuit pieile roşii în pustiuri şi în desişurile pădurilor, s-au preocupat şi mai puţin de gramatica limbilor indiene. Cîte triburi care aveau, poate, limbi înrudite n-or fi pierit sau n-or fi fost exterminate aidoma mohicanilor. Şi iată că acum am găsit încă o asemenea urmă...

Cînd am citit articolul din «Findail Times», aproape fără voie mi-a trecut prin minte o idee: «Dar dacă acest Pammican, născocind această poveste, a întîlnit totuşi undeva nişte indieni care vorbeau într-o limbă nestudiată de noi?»

Îndată ce am sosit în Pockville, am stat de vorbă cu indianul amintit şi din acel moment aproape că nu mă mai îndoiam că sînt în pragul unei descoperiri importante. Ne-

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

îngăduindu-mi să pierd nici un moment, am pornit în munții West-Life.

În prealabil mi-am notat, desigur, toate punctele de reper pe care mi le-a putut furniza Pammican; pe înserate însă am reușit totuși să mă rătăcesc. Mergeam pe întuneric, împiedicîndu-mă de copaci și, de ce n-aș recunoaște-o, nu încercam nici măcar să regăsesc poteca; mergeam pur și simplu cu speranța că voi ajunge totuși undeva. Și prietenului tău i-a surîs norocul. Eram deja frînt de oboseală cînd m-am întîlnit cu aceia pe care pornisem să-i caut. Nu-ți voi descrie acum toate amănuntele întîlnirii, și așa am destul de puțin timp la dispoziție. Îți spun doar că nu s-au arătat deosebit de bucuroși de întîlnirea cu mine. Pe atunci însă nu știam că această rezervă în atitudinea lor o datorez comportării bravului sergent Bobson din Ikedorado. (Băieții mi-au povestit acest lucru abia ceva mai tîrziu). Cînd m-au văzut s-au retras amîndoi spre un corp lung în formă de țigară de foi care strălucea confuz în întuneric și au rămas în expectativă. Cînd însă prietenul tău a dus mîna la inimă și a început să strige cuvinte de salut în toate cele șaptezeci și nouă de dialecte indiene pe care le cunoaște, alarmarea și suspiciunea lor au început să dispară.

Cu siguranță că n-am fi reușit totuși să ne înțelegem dacă n-ar fi existat acel «cerc» despre care a povestit Pammican și pe care-l oferiseră, se pare, și negrului Jim, și lui Bobson în dimineața zilei de 26 septembrie.

Dragă Jo, cu ajutorul acestui cerc — după cîte îmi dau seama, un aparat cu totul necunoscut pentru noi — se pot transmite cu exactitate ideală orice gînduri și orice imagini vizuale de la un individ la altul. Despre ce este vorba, exact nu-ți pot spune. Dar am înțeles din explicațiile lor — și tu știi doar că nu m-am descurcat niciodată grozav în problemele tehnice — că aparatul s-ar baza pe principiul că orice gînd, mai precis orice proces care s-ar produce în scoarța noastră cerebrală, ar putea fi transformat într-un fel de unde, necunoscute nouă. Cît privește aparatul cafeniu pe care «Cei care zboară spre frații lor» îl poartă atîrnat permanent pe piept se pare că ar conține un dispozitiv de selectare și de amplificare de felul celor folosite la aparatele de emisie-recepție.

Cred totuși că n-ar fi fost posibilă folosirea acestui aparat dacă n-aș fi cunoscut unele limbi pămîntene înrudite cu limba lor. Să trecem însă la povestea aflată de la acești «copii ai cosmosului» — cum îmi place mie să-i numesc — și care este de-a dreptul uluitoare...

Povestiri științifico-fantastice cpsf.info

Aşadar, Jo, totul a început de la legenda pe care tu o cunoşti la fel de bine: legenda despre «marele foc», legendă care mai poate fi şi azi auzită de la acei indieni ai căror străbuni au locuit în partea de răsărit a continentului nostru. Deşi fiecare trib redă această legendă într-o anumită variantă, este interesant totuşi că toate se reduc la acelaşi fapt, şi anume că focul s-a aprins de la un fel de «flacără cerească». După cum ştii, învăţaţii au emis o serie de presupuneri asupra cauzelor acestei «flăcări» şi ale incendiului pe care ea l-ar fi putut genera. Majoritatea lor susţin şi azi că n-a putut fi vorba decît de un fulger de o putere neobişnuită ori de prăbuşirea unui meteorit uriaş. Din păcate, nici una dintre aceste ipoteze nu a putut fi confirmată. Faptele asupra cărora erau în divergenţă colegii noştri s-au petrecut într-un trecut atît de îndepărtat, încît chiar primii europeni care, la începutul secolului al XVIII-lea, au pătruns în pădurile virgine din răsărit n-au mai putut găsi nici o urmă a acestui incendiu.

În cele din urmă, mulţi cercetători au înclinat spre ideea că «marele foc» n-ar fi existat de fapt niciodată şi că legenda indiană nu-i decît o ficţiune poetică la baza căreia n-au putut sta decît obişnuitele incendii care aveau loc pe atunci în păduri.

Acum însă, dragă Jo, eu ştiu că «focul ceresc» a căzut cu adevărat pe Pămînt aproximativ la sfîrşitul lunii iulie a anului 983. Şi mai ştiu că acest foc a fost determinat de aterizarea unor cosmonave uriaşe. Ele zburaseră spre Pămînt din îndepărtatele lumi stelare, unde străluceşte Miurm. Nu ştiu cum denumesc astronomii noştri această stea; ştiu însă că aşa îşi denumesc noii veniţi soarele lor. Ei mai susţin că acest soare seamănă cu al nostru, cu diferenţa doar că Miurm are diametrul de douăsprezece ori mai mare şi luminează de o sută douăzeci de ori mai intens decît respectabilul nostru astru. În afară de asta, lîngă el s-ar mai roti încă o stea care, deşi mai mică decît prima, este şi ea un fel de soare cu dimensiuni apreciabile...

Deoarece însă planeta lor se găseşte la o distanţă de Miurm de zeci de ori mai mare decît Pămîntul nostru faţă de Soare, ei capătă cam aceeaşi cantitate de căldură... De altfel, băieţii aceştia mi-au arătat ceva care s-ar putea numi stereofilmul răsăritului de soare pe Glemra, planeta lor.

...Semiîntuneric; siluetele unor munţi gigantici văzuţi ca prin ceaţă. Brusc începe să se lumineze; se înalţă soarele

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

principal — Miurm. Pe neaşteptate observi că platoul întunecat de la poalele munţilor este o mare cu valuri negre, culoarea ei fiind determinată — cel puţin aceasta a fost explicaţia pe care mi-au oferit-o — de microorganismele care o populează. Negreala oceanului accentuează şi mai mult albul strălucitor al stîncilor şi verdele vegetaţiei îmbelşugate de pe versantul munţilor...

...Curînd după aceea, cînd începu să răsară şi cel de-al doilea soare, totul se lumină atît de puternic, încît abia mai reuşeam să disting clar contururile. În felul acesta mi-am dat seama şi de ce flăcăii aceştia ne priveau cu ochi de miop pe noi, pămîntenii, şi de ce puneau în funcţiune atît de des mijloacele lor de iluminare, plăcuţele luminescente.

Pe această planetă, pe Glemra, locuiau de multă vreme fiinţe cugetătoare — «kzemi», cum îi numesc «Cei ce zboară spre fraţii lor».

Am avut ocazia să văd imaginea unui kzem atît de clară ca şi cum l-aş fi avut viu în faţa mea. Imaginează-ţi o fiinţă cu o statură de două ori mai mare decît a oamenilor, cu pielea argintie, strălucitoare. Kzemii semănau oarecum cu cangurii. Mîinile flexibile, cu degetele dezvoltate, ca şi capul mare, rotund, cu o privire foarte atentă, te convingeau însă imediat că ai de-a face cu o fiinţă superioară.

Pe timpuri, cînd strămoşii noştri abia îşi însuşeau arta mersului în două picioare, civilizaţia kzemilor atinsese, se pare, un nivel destul de ridicat...

Stăpînii planetei erau pe atunci «pestriţii», oameni cu pielea acoperită cu mici pete verzui, sau, cum se denumeau ei, «fiii celor doi sori», o castă închisă, puţin numeroasă şi care deţinea de foarte multă vreme întreaga putere pe pămînturile Glemrei...

Kzemii — majoritatea populaţiei — aveau pielea de o singură culoare, albă-argintie, şi se numeau, de altfel, «monocolori» şi erau din toate punctele de vedere aserviţi «pestriţilor». Aceştia din urmă se bucurau de toate avantajele posibile, avînd deschis larg drumul spre cultură şi ştiinţă...

«Monocolorii», în schimb, n-aveau dreptul decît să înveţe folosirea unui anumit şi singur aparat sau dispozitiv tehnic. Erau luaţi şi ei, e drept, în unele expediţii cosmice, dar şi în acest caz exclusiv pentru deservirea motoarelor sau pentru a fi lansaţi primii, ca un fel de cobai, pe planetele necunoscute...

Cea mai mare grijă a «pestriţilor» erau, de altfel, menţinerea şi adîncirea acestei separaţii dintre casta lor, puţin

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

numeroasă, şi imensa majoritate a kzemilor «monocolori». În cele din urmă, rezultatul acestei izolări a fost că avîntul creator al «pestriţilor» a început să slăbească. Interesul acestor fiinţe pentru necunoscut se tocea, dispărea treptat efortul lor creator, scădea continuu numărul descoperirilor. Ştiinţa lor străveche, încătuşată în cercul strîmt al celor «aleşi», aproape că nu se mai dezvolta. Din ce în ce mai rar decolau astronavele de pe Glemra. Expediţia despre care se spune că ar fi provocat «marele foc» a fost una dintre ultimele. Această expediţie era formată din două astronave pe care erau îmbarcaţi cincizeci de «pestriţi» şi aproximativ treizeci de «monocolori». Ţinta expediţiei, după cîte am înţeles, erau planetele care se rotesc în jurul stelei Alfa Centaurul. După ce le-au cercetat, kzemii s-au îndreptat spre sistemul nostru solar. Prima planetă pe care s-a oprit astronava kzemilor a fost Venus. Aici însă au fost seceraţi aproape în întregime de o epidemie provocată de un virus care pătrunsese în mod inexplicabil prin costumele lor de scafandri. Aproape toţi «monocolorii» şi jumătate din «pestriţi» au pierit, iar corpurile lor au fost arse în junglele mlăştinoase de pe planeta Venus. Şeful expediţiei a vrut chiar la un moment dat să se întoarcă. Dar, în ultimul moment, s-a hotărît totuşi să facă un scurt popas pe o planetă vecină cu Venus pentru unele mici reparaţii ale astronavei. Astfel au ajuns kzemii pe Pămînt. Intenţionau să aterizeze pe un platou oarecare, probabil pe «platoul de nisip», însă la coborîre una dintre astronave deviase mult spre răsărit. Jetul de gaze fierbinţi evacuat din duzele motoarelor a aprins în cîteva locuri pădurile din împrejurimi. În regiunea cuprinsă de foc — şi care se întindea pe o suprafaţă destul de mare — erau şi cîteva triburi de indieni.

Probabil că «pestriţii» erau foarte grăbiţi să se întoarcă, deoarece în dispozitivele de memorare ale astronavei s-au găsit mai tîrziu doar foarte puţine date şi foarte generale despre dimensiunile Pămîntului şi despre atmosfera lui. Nici chiar faptul că atmosfera şi condiţiile de viaţă terestre erau relativ asemănătoare cu cele de pe Glemra n-a fost de natură să-i determine pe kzemi să cerceteze Pămîntul cu mai multă atenţie. Probabil însă că această descoperire neaşteptată le-a sugerat ideea să ia cu ei cîteva exemplare din aceste fiinţe ciudate pe două picioare de pe planeta noastră.

Nu le-a fost greu să facă acest lucru, deoarece, la vederea acestor «monştri» necunoscuţi, indienii îngroziţi îşi

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE cpsf.info

acopereau ochii şi se aruncau la pămînt, închipuindu-şi că au de-a face cu nişte duhuri atotputernice coborîte din ceruri. Kzemii au reuşit să-i prindă pe indieni cu mai multă uşurinţă în momentul în care aceştia fugeau din satele cuprinse de flăcări. Judecînd după îmbrăcămintea şi după armele păstrate în arhivele expediţiei, indienii aceştia aparţineau unui trib de vînători care se afla tocmai în perioada de trecere spre agricultura primitivă. În felul acesta, un grup de oameni ce nu depăşiseră întru totul epoca de piatră au fost sortiţi să ajungă în lumi depărtate, a căror dezvoltare tehnică era cu mii de ani mai avansată...

Kzemii au închis în astronava lor cincizeci şi trei de oameni aleşi dintre cei mai tineri şi mai sănătoşi. După pierderile suferite de expediţia lor pe Venus era loc suficient în astronave. Indienii au fost supuşi unui tratament cu raze care distrugeau microorganismele dăunătoare kzemilor şi apoi au fost cufundaţi într-un somn adînc prin anabioză. În aceeaşi zi, astronavele au părăsit Pămîntul.

Expediţia se întoarse cu succes pe Glemra. Fiinţele aduse de pe planeta necunoscută treziră «fiilor celor doi sori» un viu interes, mai ales cînd s-a constatat că ele, deşi cu o oarecare greutate, pot trăi şi pe Glemra. Nouăsprezece bărbaţi şi douăzeci şi trei de femei şi-au început astfel o viaţă nouă într-o lume străină, necunoscută. Ceilalţi nu s-au mai trezit din somnul care durase probabil mai mulţi ani.

Se pare că «pestriţii» nu s-au putut hotărî imediat la ce pot fi folosite aceste creaturi stranii. În cele din urmă le-au instalat totuşi în palatele lor albastre, considerîndu-le un fel de ciudăţenii distractive.

Ar trebui să-ţi mai spun, dragă Jo, că în prima perioadă a existenţei lor pe Glemra indienii s-au simţit îngrozitor. Oboseau repede, păşeau foarte greu (Glemra este mai mare decît Pămîntul, aşa încît forţa gravitaţională este şi ea mult mai mare.) Chiar şi procesul respiraţiei era mai dificil, deoarece atmosfera Glemrei este mai puţin bogată în oxigen decît atmosfera noastră şi plămînii lor trebuiau să funcţioneze mult mai accelerat...

Sistemul special de exerciţii introdus de kzemi pentru prizonierii lor, precum şi inocularea în sînge a unor substanţe speciale au ajutat însă indienilor să se aclimatizeze. După cîteva generaţii, aspectul exterior al fiilor Pămîntului începu să se schimbe. Muşchii picioarelor şi cavitatea toracică se dezvoltară mai mult. Strănepoţii primilor pămînteni de pe

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

Glemra începură să meargă şi să respire normal. Erau mai înalţi decît strămoşii lor, oasele le erau mai tari, iar braţele mai puternice. Ochii însă nu s-au putut obişnui mult timp cu lumina orbitoare a celor doi sori.

Noii mei prieteni aveau la dispoziţie date foarte sărace referitoare la mediul în care au trăit pe Glemra strămoşii lor îndepărtaţi. Multe trebuie ghicite...

...la început, probabil, indienii erau atît de dezorientaţi încît nu reuşeau nici măcar să înţeleagă dacă trăiesc sau au murit şi dacă nu cumva se află... în împărăţia duhurilor. Abia mai tîrziu au ajuns să-şi înţeleagă situaţia lor adevărată, să se descurce în denumirea unor obiecte şi să execute diferite munci, la început foarte simple, cu care erau însărcinaţi. Le executau însă absolut mecanic, fără să înţeleagă nimic din construcţia ciudatelor maşini pe care le considerau fiinţe vii, după cum nu reuşeau să înţeleagă nimic din ceea ce se întîmpla în afara pereţilor palatelor în care locuiau. Totul era pentru ei acoperit de întunericul neştiinţei, iar «fiii celor doi sori» nu căutau să-şi smulgă prizonierii din această beznă tocmai pentru că neştiinţa lor îi amuza cel mai mult şi voiau să-i păstreze ca un fel de piese de muzeu în exact acelaşi stadiu de evoluţie în care îi descoperiseră pe Pămînt.

Bieţii indieni credeau că pădurile natale începeau undeva foarte aproape. Odată, unii dintre ei au fost prinşi cînd încercau să iasă din citadela stăpînilor planetei. După declaraţiile lor, s-a constatat că voiau să găsească «drumul» către locurile natale, despre care îşi transmiteau totuşi unele cunoştinţe din generaţie în generaţie...

Au trecut astfel aproape şase sute de ani tereştri (Glemra, care se roteşte pe o orbită imensă, are un alt sistem de socotire a timpului) pînă cînd a izbucnit marea revoltă a «monocolorilor».

Cu toată împotrivirea «pestriţilor», frunza roşie «Khoarm», simbolul revoltei, s-a aprins în acele zile pe tot cuprinsul planetei. Savanţii şi inginerii, altădată aserviţi «pestriţilor», au trecut şi ei de partea «monocolorilor», deschizînd acestora «cele şapte turnuri ale ştiinţei», împodobite cu imagini ale celor doi sori, imense rezervoare de informaţii ştiinţifice, esenţa înţelepciunii milenare a kzemilor...

În faţa citadelei principale a «pestriţilor», pe o insulă înverzită, altădată rezervată petrecerilor, a avut loc ultima ciocnire violentă. Ciocnirea a fost scurtă. O mică parte dintre

Colecția Științifico-Fantastice cpsf.info

«pestriţii» care mai rămaseră în viaţă reuşiră să părăsească planeta cu o astronavă pregătită din timp pentru decolare. Cînd astronava lor era deja destul de departe, pe Glemra s-a primit un comunicat straniu: «„Fiii celor doi sori“, „pestriţii“, au părăsit Glemra; în scurtă vreme însă, Glemra va fi pustie».

«Monocolorii» victorioşi n-au luat în serios ameninţarea. Se bucurau zgomotos, umplînd cu strigătele lor insula fericirii pînă nu de mult interzisă lor. Indienii din palatul «pestriţilor», lăsaţi dintr-o dată fără stăpîni, se uitau, fără să-i înţeleagă, la kzemii eliberaţi şi entuziasmaţi. Mai tîrziu au aflat totuşi că «monocolorii» intenţionau într-adevăr să se ocupe de dezvoltarea lor. Pentru moment însă aveau alte preocupări, aşa încît indienii continuau să trăiască mai departe în palatele «pestriţilor», izolaţi ca şi mai înainte de lumea înconjurătoare.

Înţelegi, Jo, că minunile tehnice, în loc să le dezvolte gîndirea, le-o încetiniseră. Urmaşii fiilor Pămîntului fuseseră doar lipsiţi de tot ce este mai important în dezvoltarea oamenilor: de muncă. Ceea ce îi învăţaseră să facă «fiii celor doi sori» era doar un ritual uniform şi neînţeles, care nu necesita nici un efort de gîndire. N-a existat nici măcar lupta pentru hrană. Ea apărea de la sine, fără nici cel mai mic efort din partea lor. Nici «monocolorii», după victoria lor, nu uitau să pună la dispoziţia indienilor hrana necesară... Cel mai surprinzător lucru în toată această istorie este poate tocmai faptul că, după şase sute de ani de asemenea viaţă, aceste fiinţe nu pierduseră cu totul capacitatea de gîndire.

Pe Glemra începură schimbări. Marea putere de muncă a «monocolorilor» eliberaţi înviora trupul răcit al vechii civilizaţii. Pe malurile oceanului negru se înălţau acum noi clădiri circulare, semitransparente, parcă fără greutate. Se creară staţii energetice pe toate planetele apropiate de sistemul Miurmului, planete pustii, arse de focul celor doi sori. Şi acum, după multe secole, reîncepură pregătirile pentru noi expediţii cosmice...

Această eră înfloritoare a fost însă de scurtă durată. După un timp relativ scurt, asupra locuitorilor Glemrei se abătu o nenorocire îngrozitoare şi neînţeleasă: copiii kzemilor se năşteau morţi. Cauza straniei boli a fost stabilită însă prea tîrziu. O dată cu fuga lor, «pestriţii» lăsaseră în atmosfera planetei un praf fin care fusese considerat de către «monocolori» ca un sediment obişnuit care se formează în

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

urma astronavelor. Acest praf era însă sursa unor iradiaţii necunoscute pînă atunci. Razele invizibile aveau o proprietate îngrozitoare: acţionau distrugător asupra sistemului de procreare a kzemilor.

Încercările savanţilor de a găsi o soluţie n-au dus la nici un rezultat. S-a reuşit doar să se neutralizeze aceste radiaţii distrugătoare, ceea ce însă nu mai putea schimba nimic. Ideea sumbrei prorociri a «fiilor celor doi sori» începea să fie înţeleasă.

O linişte apăsătoare se lăsă peste oraşele Glemrei. Nu se mai auzea nici măcar rîsul micilor kzemi. Milioanele de locuitori ai Glemrei erau încă tineri şi plini de viaţă, dar îşi imaginau deja planeta lor pustiită şi sălbăticită. Creaturile pămîntene continuau însă să nască copii vii. Nu se ştie de ce, dar iradiaţiile erau mult mai puţin dăunătoare fiilor Pămîntului decît kzemilor.

Savanţii Glemrei adresară atunci o chemare către toţi kzemii (întîmplător cunoscuţii mei o aveau la ei în aeronavă): «Fraţilor! Pustietatea neagră care s-a abătut asupra noastră este mai îngrozitoare decît moartea. Cînd va dispărea din viaţă ultimul dintre noi, se va stinge şi lumina raţiunii pe Glemra. Alături de noi însă trăieşte un mănunchi de fiinţe venite dintr-o planetă îndepărtată. Specia lor nu se stinge. Inteligenţa lor nu este dezvoltată, dar sînt totuşi fiinţe raţionale. Poate că vom reuşi să le transmitem măcar o parte dintre cunoştinţele noastre. Ei vor deveni atunci moştenitorii gîndirii noastre, şi Glemra nu va mai fi pustie».

Trăiau atunci pe Glemra cîteva sute de indieni. Kzemii începură prin aceea că le luară copiii. Înţelegeau ei oare că în această despărţire arbitrară de părinţi e şi o anumită cruzime? Nu ştiu. Cel mai probabil este că nici nu s-au gîndit la acest lucru. Se grăbeau. Timpul trecea. Băieţii şi fetiţele indienilor îşi însuşeau cu succes tot ceea ce îi învăţau kzemii. În prealabil, kzemii învăţaseră probabil limba micului trib şi, pe baza acestei limbi, creară cuvinte noi pentru elevii lor pentru a le putea denumi noile noţiuni. După părerea mea...

...Mai tîrziu, indienii singuri îşi creară cuvinte noi pe baza rădăcinilor celor vechi. De aceea, Tom Pammican a putut să prindă în graiul urmaşilor ceva oarecum cunoscut. Micii elevi crescură şi, la rîndul lor, începură să-şi educe părinţii, fraţii, copiii. Străbunii «Celor care zboară spre fraţii

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice cpsf.info

lor» aflară atunci pentru prima oară de vechea lor patrie și ce distanță uriașă era între Pămînt și Glemra.

Kzemii aveau o mare longevitate, dar treptat numărul lor se micșora. Ultimul kzem a murit atunci cînd pe Pămînt era anul 1862. Pe planeta pustiită rămăseseră doar urmașii indienilor. Acești oameni erau puși dintr-o dată față în față cu un univers infinit. Și gîndurile lor zburau adesea spre îndepărtata planetă care fusese leagănul strămoșilor lor. Undeva, la distanțe uriașe, trăiseră ființe asemănătoare lor — frații și surorile lor. Din acest moment, oamenii de pe Glemra, care se ridicaseră treptat la nivelul de dezvoltare al kzemilor, începură să trăiască cu visul de a se întoarce înapoi pe Pămînt...

...Ei nu mi-au vorbit aproape nimic despre orînduirea lor socială. Am înțeles doar că stăpînesc totul în comun și că trăiesc în deplină armonie în regiunile cele mai frumoase ale planetei, întîlnindu-se foarte des pe Colina înaltă, lîngă monumentul Ultimului Kzem. Aceste întîlniri au loc de fiecare dată cînd se naște sau moare cineva sau cînd un băiat cu o fată se hotărăsc să anunțe celorlalți oameni că ei se iubesc. Cea mai mare sărbătoare la frații noștri din îndepărtata planetă este sărbătoarea alegerii numelui. După obiceiurile lor, fiecare om își alege numele, anunțînd acest lucru în ziua majoratului. Aceasta se întîmplă la ei atît de tîrziu, deoarece prin alegerea numelui oamenii își exprimă cea mai de seamă năzuință pe care o au în viață.

De exemplu, mama unuia dintre cunoscuții mei, o femeie care s-a consacrat descifrării semnalelor care sosesc pe Glemra din depărtările întunecate, poartă numele de «Ascultătoarea vocilor universului». Pe limba lor, numele acesta sună ca un singur cuvînt și probabil nu pare prea lung. Există și cazuri cînd mai mulți oameni poartă același nume. Astfel, cei doi uriași, precum și ceilalți participanți la expediție, poartă numele de «Cei care zboară spre frații lor». Cînd omul își alege numele dezvăluie în fața tuturora visurile sale, iar dacă mai tîrziu renunță la ele înseamnă că trebuie să se dezică și de nume. Pe Glemra renunțarea la nume se consideră drept cea mai mare dezonoare.

...Cunoscuții mei — straniii vizitatori de azi ai planetei noastre — visau, așadar, încă de mult să zboare spre noi, pămîntenii. Oamenii de pe Glemra n-au putut însă întreprinde imediat o asemenea călătorie. A trebuit să treacă destul de mult timp pînă cînd au reușit nu numai să-și în-

Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

sușească moștenirea științifică a kzemilor, dar să realizeze și un anumit progres față de ei în tehnica astronavigației. Astronava construită de inginerii lor este mult superioară vechilor astronave ale «fiilor celor doi sori». Cunoscuții mei mi-au spus că viteza astronavei lor este foarte apropiată de viteza luminii...

...De zeci de ori s-a rotit minunata noastră planetă în jurul acelei micuțe stele galbene — pe care noi o denumim Soare — din ziua în care astronava lor s-a avîntat impetuos spre noi. În acest răstimp, pe planeta noastră, oamenii au învățat să dezagrege atomul, să lanseze sateliți artificiali, au trimis prima rachetă spre Lună, iar Jo McHill și Rob Mallady au ajuns din niște băiețandri niște veterani ai lingvisticii. Astronauții de pe Glemra au îmbătrînit însă în timpul acestui zbor doar cu vreo opt luni. În astronava lor, care a înaintat cu o viteză apropiată de cea a luminii, timpul s-a scurs, se pare, aproximativ de șaptezeci de ori mai încet decît pe Pămînt.

Această astronavă însă n-a aterizat pe Pămînt. Din cîte înțeleg, ar trebui să le fim recunoscători pentru această prudență. De data aceasta nu s-ar mai fi limitat la un incendiu de păduri. Probabil că această astronavă ar fi putut face ușor să «dea în clocot» cîteva dintre mările noastre. Urmașii indienilor însă s-au oprit pe un corp ceresc mort, fără viață, și pe Pămînt au trimis doar o mică rachetă cu doi astronauți. Misiunea lor consta probabil...

Înțelegi acum, Jo, de ce au apărut în fața lui Pammican în costumele acelea primitive. Săgețile și șorțurile acelea de piele, copiate după exemplarele de muzeu, trebuiau să-i ajute la stabilirea unui prim contact cu locuitorii Pămîntului. Oamenii de pe Glemra se temeau să nu-i sperie pe pămînteni cu aspectul lor neobișnuit. Ei nu știau nimic nici despre Europa, nici despre Asia... Și își închipuiau că întreg Pămîntul este populat și azi cu mici triburi de vînători de genul celor din care făcuseră parte strămoșii lor. Zburau prin bezna universului pentru a aduce fraților lor rămași în întuneric lumina științei, pentru ca să se contopească apoi într-o singură familie puternică. Doar în felul acesta îmi pot explica intențiile lor.

Din păcate, Jo, trebuie să mă grăbesc. «Cei care zboară spre frații lor» au pregătit racheta de decolare. Este o noapte rece, fără Lună. Cerul este înstelat. Oare văd acest cer pentru ultima oară de pe Pămînt? Ce gîndesc oare acum acești

Colecția Povestiri Științifico-Fantastice
cpsf.info

doi uriaşi? Ce gînduri şi ce sentimente le-a trezit această neaşteptată întîlnire cu civilizaţia noastră? Au apucat să vadă atît de puţin...

Bănuiesc însă că micile lor cutiuţe negre, de care «Cei care zboară spre fraţii lor» nu se despart niciodată, sînt pline de cele mai variate informaţii despre ţara noastră. (După cîte am înţeles, au capacitatea să memoreze tot ce cade în «cîmpul lor vizual». Este posibil ca simplul aspect al bietului Pammican să furnizeze noilor veniţi o cantitate mare de date foarte interesante relativ la viaţa confraţilor lor pămînteni.)

...Cu toate acestea nu înţeleg de ce se grăbesc atît de mult. A influenţat oare incidentul cu poliţistul din Ikedorado? În legătură cu aceasta, îţi atrag atenţia asupra unui amănunt interesant: cînd s-a tras asupra lor din elicopter, ei nu şi-au folosit armele (generatorul acela minuscul ascuns printre haine şi capabil să emane nişte radiaţii puternice care paralizează temporar centrii nervoşi ai oricărei fiinţe vii). Şi de ce nu încearcă oare să stabilească vreun contact cu alţi oameni? Doar nu toţi oamenii de pe Pămînt trag în cei pe care nu-i cunosc. Mai sînt doar atîtea lucruri pe care nu le-au aflat despre lumea...

...Cînd aceşti pionieri vor aduce primele ştiri tovarăşilor lor care îi aşteaptă acolo în astronavă, se va clarifica dacă prietenul tău se va mai întoarce vreodată la lingvistica pămînteană sau îşi va închina restul zilelor sale studierii limbii confraţilor noştri de pe altă planetă. Înţelege-mă, Jo. Eu presupun că ei se vor întoarce. Dar dacă astronava lor nu va mai pleca niciodată de pe Miurm, tot nu voi regreta că i-am rugat pe flăcăii aceştia să mă ia cu ei. Voi vedea doar lumi îndepărtate şi poate că voi găsi posibilitatea să vă transmit ceva ştiri de acolo. Eu ştiu că şi tu, bătrîne, ai fi procedat la fel.

...Acum iar au început să vorbească între ei. Unul dintre «Cei care zboară spre fraţii lor» se îndreaptă spre mine... Să fii sănătos, Jo, şi nu-l uita pe vechiul tău prieten.

Cu aceasta se termină scrisoarea profesorului R. Mallady. După cum se ştie, a trecut numai o săptămînă de cînd ea a fost găsită şi de atunci nu s-a mai primit nici o ştire despre enigmaticii necunoscuţi. Deşi malurile lacului şi împrejurimile au fost examinate cu multă atenţie, nu s-a obţinut nici un rezultat şi nu s-a reuşit să se descopere nici cea mai mică urmă vădind aterizarea vreunei rachete. Trebuie să amintim totuşi de declaraţia Comandamentului Forţelor Mi-

Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice cpsf.info

litare Aeriene făcută imediat după publicarea scrisorii profesorului Mallady. În această declaraţie se spune că în noaptea de 29 septembrie instalaţiile radar au descoperit în partea de nord a statului Nixing un obiectiv necunoscut. Deşi avioanele de vînătoare s-au înălţat imediat, obiectivul a dispărut din ecranul radarului la fel de brusc precum apăruse.

După cum s-a mai arătat în presă, momentul în care a fost descoperit în văzduh acel misterios obiectiv coincide aproximativ cu momentul în care se presupune că şi-a luat zborul racheta celor doi necunoscuţi. Ar mai rămîne, fireşte, de stabilit dacă obiectivul acela era într-adevăr o rachetă. Din păcate însă, după toate alarmele mincinoase cu care ne biciuiesc nervii gentlemenii de la apărarea antiaeriană, indicaţiile instalaţiilor noastre radar nu mai înseamnă azi mare lucru. Unul dintre comentatorii de la radiodifuziune observase astfel — şi nu pentru prima oară — că alarma ar fi putut să fie determinată de un tradiţional cîrd de raţe.

Pînă în ziua de azi nu există deci nici o dovadă concretă a existenţei «Celor care zboară spre fraţii lor». Este adevărat că avem acea plăcuţă enigmatică lăsată de cei doi necunoscuţi în localul lui White. Cu toate acestea nu putem fi absolut siguri că acest obiect nu este şi el de provenienţă pămînteană.

Mistificare deci sau realitate? Aceasta este problema pe care şi-o pun azi milioane de oameni. Şi regretăm faptul că n-avem posibilitatea să redăm aici toate supoziţiile cu care sînt pline paginile ziarelor. Amintim cititorilor noştri doar părerea a doi remarcabili oameni politici, a senatorului Handfoot şi veşnicului său oponent, senatorul Blackheart.

Senatorul Handfoot, după cum se ştie, şi-a exprimat mai pe larg punctul de vedere vinerea trecută într-o conferinţă radiodifuzată.

«Nu a existat şi nici nu puteau să existe „Cei care zboară spre fraţii lor" — a declarat el — măcar din simplul motiv că un om cu pielea roşie — fiinţă de rasă inferioară — nu este capabil de o dezvoltare intelectuală de asemenea amploare.» În continuare, senatorul a declarat că el personal e convins că necunoscuţii care au atentat la persoana agentului Bobson nu sînt altcineva decît nişte diversionişti. În ceea ce priveşte aspectul lor straniu, precum şi celelalte ciudăţenii, el e convins că toate au fost făcute special pentru ca patrioţii din Ikedorado şi Nixing să fie induşi în eroare.

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

Mister Handfoot consideră scrisoarea profesorului Mallady ca fiind tot o mistificare perfidă. Şi senatorul a expus în discursul său o serie întreagă de fapte care, după părerea lui, confirmă în mod absolut că numitul profesor ducea de multă vreme o activitate subversivă. Bunăoară, R. Mallady a făcut parte dintre cei care au protestat făţiş împotriva confiscării unui teren care aparţinea unui trib indian pentru amenajarea unui poligon militar. Senatorul Handfoot a descoperit, în afară de aceasta, un articol al profesorului Mallady apărut într-o revistă de etnografie şi care trata «Despre problema scalpării». În pomenitul articol se afirmă că acest crud obicei a fost foarte răspîndit în trecut, fiind susţinut de liderii coloniştilor albi care «căutau pe orice cale să aţîţe duşmănia între cei cu pielea roşie, plătind premii foarte mari pentru fiecare cap scalpat de indian». E caracteristic de asemenea faptul — declară Mister Handfoot — că în acelaşi articol R. Mallady manifestă foarte multă simpatie faţă de un şef de trib indian care ar fi trăit acum 150 de ani şi care chema triburile indiene la unificare. R. Mallady nu uită să precizeze, ceea ce, după părerea lui Handfoot, e şi mai grav, că este vorba de acel şef indian din a cărui piele soldaţii coloniştilor şi-au făcut curele pentru ascuţitul bricelor. Arătînd întreaga activitate subversivă a bătrînului lingvist, senatorul Handfoot ajunge la concluzia că dispariţia profesorului Mallady este un simplu truc. Lansînd zvonul că ar fi părăsit planeta, bătrînul a fugit pentru a nu da socoteală de faptele sale în faţa Comisiei senatoriale.

Senatorul Blackheart este de altă părere. În discursul pe care l-a ţinut cu cîteva zile în urmă la conferinţa «Ligii adevăraţilor creştini», el a declarat că e obligat să considere ca nefondate şi uşuratice concluziile colegului său :

«Dacă vom analiza atent datele pe care le avem la dispoziţie — a spus mister Blackheart —, se poate ajunge la concluzia că „Cei care zboară spre fraţii lor" constituie o realitate obiectivă deosebit de alarmantă». Şi, tot după părerea senatorului, faptul că fiinţele acelea stranii au părăsit planeta noastră cu o grabă de neînţeles nu înseamnă că s-au îndepărtat pentru totdeauna. Senatorul consideră, dimpotrivă, că «Cei care zboară spre fraţii lor» vor mai reveni pe Pămînt, şi nu singuri ; iată deci că, după convingerea lui fermă, «avem motive să ne alarmăm de această vizită». El ridică, de asemenea, următoarea problemă : «Dacă indienii

Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice cpsf.info

cosmici au hotărît să se răzbune pe noi, cei cu pielea albă, pentru confrații lor care trăiesc în rezervații, acest palavragiu de Mallady le poate spune „multe" despre poziția pe care o au frații lor în țara noastră». Senatorul Blackheart consideră totuși că situația nu este desperată. Mai mult decît atît, el a refuzat în mod demonstrativ inocularea cu «pigmentul salvator». Şi, adresîndu-se acelora care s-au grăbit să-și administreze acest preparat, senatorul le-a prezis că vor încerca mai devreme sau mai tîrziu un mare regret în legătură cu noua culoare a pielii lor. Şi aceasta pentru că se va presupune că cei care și-au schimbat culoarea pielii au avut «motive speciale» s-o facă... De aceea, «deși pericolul este mare, noi, albii, nu trebuie să fim cuprinși de panică» — a încheiat senatorul.

Mister Blackheart consideră însă ca o măsură de primă urgență necesitatea de a se mări bugetul militar. Acest considerent — după cum afirmă oponenții săi politici — este dictat de faptul că respectabilul senator este unul dintre membrii consiliului directorial al unei firme foarte cointeresate în livrarea furniturilor militare. Unul dintre comentatorii radiodifuziunii e de părere, de altfel, că «indiferent de poziția lor, Mister Handfoot și Mister Blackheart vor fi în problema măririi bugetului militar absolut de acord». Mai cu seamă că Mister Handfoot a fost inclus și el în ultimele zile în consiliul directorial al aceleiași firme.

Cititorii sînt interesați probabil să afle părerea ziarului nostru. «Big Business Tribune», ca organ de mare prestigiu, nu-și poate permite să facă însă nici un fel de supoziții. Am expus doar faptele cît mai obiectiv cu putință, rugînd cititorii să desprindă concluziile de rigoare. Pe măsură ce vom primi noi informații, vă vom ține la curent.

P.S. «Pigmentul salvator» poate fi procurat la toate sucursalele și magazinele de desfacere ale lui «Chemical Company» în schimbul modestei sume de 12 cenți. Cititorii noștri însă care vor prezenta vînzătorilor acestor magazine talonul inserat în ultima pagină a revistei noastre — «Big Business Tribune» — vor obține o reducere de 1 cent, iar pentru 3 taloane — 4 cenți. Directorul revistei noastre, coproprietarul firmei «Chemical-Company» garantează calitatea produsului.

Citiți «Big Business Tribune».
Folosiți cu încredere «Pigmentul salvator»".

Colecția Povestiri științifico-fantastice
cpsf.info

București, 19...

A 27-a încercare de transformare a metabolismului pe viu eșuează. Animalele de experiență mor în mod inexplicabil. O sursă misterioasă de raze gama a zădărnicit aceste cercetări care trebuiau să ducă la vindecarea unor boli incurabile.

Laura Oprișan interceptează un mesaj radiofonic bizar.

Astrofiziciana Sien-Lu descoperă efectul în infraroșu.

Pe satelitul sovietic, Victor Grozea detectează matematic urma sursei ucigașe.

Citind romanul „ATENTAT ÎN INFRAROȘU" vom participa, alături de eroi, la lupta pe care, cu armele științei, o duc împotriva unui dușman inuman și ascuns.

Acest roman al lui M. SOLOMON îl veți putea citi începînd din numărul 152 al Colecției noastre.

Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

COLECȚIA Povestiri științifico-fantastice
cpsf.info

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică” şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU